

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "וישב"

השבוע, י"ח כסלו, חל יום פטירתו של רבי ברוך ממז'יבוז', נכדו של הבעל שם טוב הקדוש. בהיותו ילד החל ללמוד גמרא עם סבו (הבעל שם טוב) והם התחילו ללמוד שלא על פי הסדר אלא התחילו במסכת בבא קמא. שכולם התפלאו ושאלו את הבעל שם טוב מדוע דווקא מסכת בבא קמא? אמר להם שבבא קמא זה רמז לשמו של אותו נכד (רבי ברוך ממז'יבוז') שהרי המילה "בבא" – ברוך בן אדל. "קמא" – קדוש מבטן אימו. כשהיה בן 7 נפטר סבו הבעל שם טוב, ואימו אדל שלחה אותו להמשיך ללמוד תורה אצל הצדיק רבי פנחס מקוריץ. ובדרך אליו הוא אף הספיק ללמוד אצל המגיד ממזריטש.

היה זה לילה חורפי וסוער, כאשר הצדיק רבי ברוך ממז'יבוז' הדליק את הנר הראשון בחנוכה. חסידיו התאספו סביבו והביטו בהתפעלות בשלהבת הקטנה, אולם, איך שסיים רבי ברוך את אמירת "הנרות הללו", החלה השלהבת הקטנה לרקד במהירות גדולה ולפתע נעלמה.. חסידיו של רבי ברוך היו מופתעים, הם הביטו על רבם וציפו לראות כיצד יגיב לנוכח תופעה מוזרה זו. אך רבי ברוך עמד ללא תזוזה, שקוע בהרהורים. לאחר כמה דקות של המתנה אורו פניו של רבי ברוך. הוא החל לשיר "מעוז צור" וחסידיו הצטרפו אליו ופצחו בשירה אדירה. "בואו נשב ונחוג את חג החנוכה כמו שצריך", אמר רבי ברוך לחסידיו. "נר החנוכה ישוב אלינו, אחרי שיסיים שליחות חשובה, שהוטלה עליו על ידי בורא עולם." אמונתם של חסידיו ברבי ברוך היתה חזקה והם לא הירירו לרגע אחר דבריו. הם ישבו סביב השולחן תוך ציפייה שרבם הקדוש יבשר להם מה היתה הסיבה להיעלמו של נר החנוכה. כך שרו החסידים שירי חנוכה, האזינו לחידושי התורה שהשמיע רבם וחגגו את ליל חנוכה הראשון בשמחה והתלהבות אדירה. היה זה שעת חצות כאשר אחד החסידים קרא לפתע: "רבי, רבי, ראה! נר החנוכה חזר!" כל החסידים קמו על רגליהם והביטו בפליאה באור הקטנטן שבקע מהחנוכייה. רבי ברוך אמר לחסידים הנרגשים לחכות עוד כמה דקות ומיד יתגלה להם מה בדיוק קרה לנר החנוכה. לאחר רגעים ספורים נפתחה הדלת ואחד החסידים הקרובים ביותר של רבי ברוך, נכנס אל בית המדרש. בגדיו של האיש היו פרועים ועל פניו היתה דאגה, כאילו עבר חוויה קשה ביותר. עיניו של האיש זהרו והוא כל כך היה מאושר ושמח לראות את רבי ברוך. הרבי לחץ את ידו בברכת "שלום עליכם" וביקש ממנו להתפלל ערבית ולהדליק נר ראשון של חנוכה. כך עשה החסיד, ולבסוף התיישב ליד השולחן והחל לספר לרבי ברוך ולכולם את אשר אירע לו: "לפני כמה ימים התחלתי במסע כדי להגיע לכאן ולבלות את חג החנוכה במחיצתו של הרב. לפי החשבון הייתי צריך להגיע לכאן יום אחד לפני נר ראשון של חנוכה. הייתי מאושר מהמחשבה שעוד מעט אגיע ואהיה במחיצתו של הרב הקדוש, וציפייה זו מילאה אותי בהתרגשות עד שלא הרגשתי את הקור, הגשם והרוחות. כנראה שהייתי צריך לישון בפונדק דרכים, ולחכות שמזג האוויר ישתפר טיפה. אולם הייתי חסר סבלנות וכבר רציתי להיות פה בכל מחיר. חשבתי שאם אמשיך ללא הפסקה, גם בשעות הלילה, אוכל להגיע לכאן יום אחד לפני הזמן המתוכנן. החלטתי שלא אקח הפסקה, והמשכתי במסע גם בלילה, כדי להגיע כמה שיותר מהר. אך כאשר עברתי ביער, הגעתי לקטע חשוך במיוחד ולפתע תפסו אותי ידיים שרירות, הפילו אותי מהעגלה

העלון מוקדש לעילוי נשמת: אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, הרבנית סמדר רבקה בת ימנה, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר.

וערכו חיפוש מדוקדק בחפציי. מיד התברר לי כי נפלתי קורבן לשודדי דרכים, שחשבו שאני סוחר עשיר במסע עסקים. וכשלא מצאו אצלי כלום, הכו אותי ולבסוף החליטו לקחת אותי אל ראש הכנופיה, שיצליח להוציא ממני היכן אני מחביא את "אוצרותיי". ראש השודדים חקר אותי על מטרת נסיעתי החשובה שנאלצתי לעבור ביער בלילה ולא לחכות לאור יום. ובעיקר ניסה למצוא היכן אני מחביא את כספי. שוב ושוב ניסיתי לשכנע אותו כי אני אומר את האמת, שאני לא סוחר ואין עליי כסף. אולם הכל היה לשווא. גופי היה מלא בדם מהמכות שספגתי. הוכנסתי למרתף במשך כל הלילה וביום לאחר מכן. השמש כבר עמדה לשקוע וחג החנוכה היה בפתח, ניסיתי לדמיין איך הרב מדליק את נר החנוכה הראשון, לפתע הדלת במרתף נפתחה, ראש השודדים נכנס וניסה לתחקר אותי שנית, לאן פניי מועדות והיכן הכסף שלי. ניסיתי לתאר באוזניו את התענוג הרוחני הגדול של מי שעושה את החג במחיצת רבו וכן את קשר החסידים כחבורה אחת לרב. כאשר סיימתי לדבר, ראיתי כי ראש השודדים שקוע במחשבות. לאחר כמה דקות הוא אמר: "אנחנו נבדוק ונראה אם הסיפור שלך נכון ואם אומנם יש לך אמונה וביטחון בה' וברבי הקדוש שלך. הרי אתה יודע שהיער הזה שורץ סכנות מכל הסוגים. אפילו האנשים שלי פוחדים לעבור בו לבד ועושים את דרכם ביער בקבוצות. יש כאן זאבים רעבים ושאר חיות טרף למיניהם. אנחנו נשחרר אותך, נחזיר לך כל מה שלקחנו ממך ותלך לדרכך לחיים ולשלום. יש לך סיכויים שווים להיטרף על ידי חיות או ליפול לאחד הבורות והמלכודות ולמצוא את מותך שם. כמעט שאין סיכוי לצאת מכאן בחיים. האם אתה מוכן לנסות את מזלך?" אני התחלתי לפחד לרגע מהמחשבה לעבור ביער לבדי, לאחר ששמעתי את כל הסכנות שראש השודדים תיאר באוזני. אולם, לאחר כמה שניות, חשבתי לעצמי כי ה' חנון ורחום ובוודאי ישמור את דרכי. אמרתי לראש השודדים שאני מסכים לעבור ביער לבדי. ראש השודדים היה בהלם מוחלט, הוא הסכים לשחרר אותי אבל ביקש דבר נוסף "אם תגיע בשלום לעירו של רבך, זרוק את הממחטה שלך לתוך התעלה שמאחורי תמרור הדרך העומד ביציאה מהיער. אנשיי יהיו שם כדי להביא אלי את הממחטה. אם אכן יביאו אותה, זה יהיה לי האות שהצלחת לצאת מהיער בשלום. במקרה כזה אפרק את הכנופיה שלי ואחזור בתשובה". מצד אחד הרגשתי שמחה גדולה, על האפשרות לקדש שם שמים ולהחזיר את ראש השודדים בתשובה, אך מצד שני, פחד גדול ממה שמצפה לי כאשר אעבור את היער. הלילה היה חשוך ומכל הצדדים נשמעו הזאבים שהריחו כנראה, כי טרף קל מחכה להם. הסוס עמד במקום באמצע היער, הוא לא הצליח לראות כלום בחושך אולם לפתע פתאום נראתה שלהבת קטנה, דקיקה, וככל שהיא התקדמה, דהר הסוס בעקבותיה וכך עברנו היער כשהשלהבת צועדת לפנינו, כאילו היתה נר חנוכה שנשלח במיוחד על ידי ה' כדי להדריך אותי בשלום עד בואי אל הבית הזה. החיות הרעות התקרבו אלינו הם ניסו להסתער על הסוס ועלי, אך ברגע שהבחינו בשלהבת, נבהלו וברחו. כך המשכתי עד שהגעתי אל התמרור שהזכיר ראש השודדים ואשר סימן לי כי הגעתי אל העיר שלך, רבי. שמתי את הממחטה שלי במקום שביקש, ובכך סימנתי לו כי קיימתי את חלקי בהסכם והגעתי בשלום למחוז חפצי. האיש סיים את סיפורו וכל העיניים הופנו שוב אל השלהבת הקטנה של נר החנוכה שעמדה לדעוך, לאחר שסיימה את תפקידה. מיותר לציין שראש השודדים פירק את הכנופייה וחזר בתשובה ונהפך להיות חסיד גדול של רבי ברוך ממז'יבז'.

יום פטירתו של המגיד ממזריטש גם חל השבוע, י"ט כסלו. שמו של המגיד ממזריטש היה רבי דב בער. הוא היה ממשיך דרכו של הבעל שם טוב הקדוש. אביו היה מיוחס עד לרבי

יוחנן הסנדלר. רבו של המגיד ממזריטש, היה ה"פני יהושע". תלמידיו הבכירים והמוכרים של המגיד ממזריטש היו: בעל התניא, רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל החסד לאברהם – רבי אברהם המלאך (בנו של המגיד), החוזה מלובלין, רבי לוי יצחק מברדיצ'וב, הנועם אלימלך, רבי זושא מאניפולי, הרבי מניקלשבורג, בעל ההפלאה, רבי ברוך ממז'יבוז, המגיד מקוזניץ', הסבא משיפולי ועוד..

עד גיל 36 לא היה למגיד ממזריטש ולאשתו ילדים, אשתו רצתה שהוא יגרש אותה כדי שיתחתן עם מישהי אחרת ושיהיו לו ילדים, אך הוא לא הסכים לכך. רבו "הפני יהושע" ראה שאין כל ברירה אחרת, לכן ביקש ממנו שילך למז'יבוז' שם יש צדיק גדול שקוראים לו "הבעל שם טוב" הוא וודאי יוכל לעזור לו ולברכו לילדים. הוא הקשיב לרבו ונסע למז'יבוז לבדוק מי הוא הבעל שם טוב, ואם אכן יראה שהוא קדוש, יבקש ממנו ברכה לילדים. יש לציין שרבים התנגדו לשיטתו של הבעל שם טוב ולכן גם המגיד ממזריטש לא כל כך שמח ללכת אליו.

הנסיעה אל הבעל שם טוב התארכה, והמגיד, שהיה מתמיד גדול בלימוד התורה, לא הצליח להתרכז וללמוד בדרך, כפי שנהג בביתו. הוא החל להתחרט על שנסע. כשהגיע לבסוף, סבור היה שישמע מהבעל שם טוב דברי תורה, אבל הבעל שם טוב רק סיפר מעשיות שקרו לו, שנסע בדרכים כמה ימים, והאוכל נגמר ולא היה לו אפילו לחם לתת לבעל העגלה הגוי. ולפתע נקרה בדרכם גוי עני ובידו שק מלא לחם, והוא קנה ממנו לחם עבור בעל העגלה. ביום השני נכנס שוב המגיד אל הבעל שם טוב בתקווה לשמוע ממנו דברי תורה, ושוב סיפר לו רק מעשיות, איך שפעם אחת בהיותו בדרך לא היה בידו אפילו מעט קש לתת לסוסים. גם בפעם זו נקרה לפניו אדם, וממנו קנה קש, והביא אוכל לסוסים. המגיד לא הבין כי חכמה נפלאה ודברים נסתרים מרמז לו הבעל שם טוב במעשיות. בשל כך חזר אל חדרו ואמר למשרתו: "אנחנו מזבזים כאן את הזמן, עכשיו חשוך בחוץ, נחכה עד שיהיה אור ואז נצא לדרכנו". הוא רק לא ידע שהבעל שם טוב ברוח קודשו שמע את הדברים. ולאחר כמה שעות, בחצות הלילה, בזמן שהכין המגיד את עצמו לנסיעה, שלח הבעל שם טוב את משרתו שיקרא למגיד, וכשנכנס אל החדר שאל אותו הבעל שם טוב, "האם אתה יודע ללמוד?", "כן" השיב המגיד בשמחה. "האם יש לך ידע בחכמת הקבלה?" שאל הבעל שם טוב, והמגיד ענה שכן. אז פתח לו הבעל שם טוב פרק בעץ החיים וביקש ממנו להסביר. המגיד עיין קצת בפרק. ולאחר כמה דקות ישב עם הבעל שם טוב והחל להסביר לו את הפרק. הבעל שם טוב אמר למגיד שהוא כלל לא יודע ללמוד, ושינסה שוב פעם להסביר לו את הפרק. וחזר המגיד ועיין שוב ואמר: "ההסבר שנתתי קודם נכון הוא. ואם כבוד הרב יודע פירוש אחר, יאמר נא לי, ואראה מי צודק". הבעל שם טוב נעמד, ואמר למגיד "עמוד על רגליך" וכאשר קם רבי דוב בער, התחיל הבעל שם טוב לעצום עיניו ולומר את הפרק מתחילתו ועד סופו בעל פה, ומיד התמלא הבית כולו אור גדול, ואש רוחנית היתה מלהטט סביבם. וכאשר הבעל שם טוב החל להזכיר את שמות המלאכים שהיו באותו פרק, יכלו שניהם לראות את המלאכים בעיניהם ממש. וכשסיים את קריאתו, פנה הבעל שם טוב אל המגיד ואמר לו: "הפירוש שלך היה נכון, אך הלימוד שלך היה חסר חיים". המגיד היה בהלם, הוא לא ראה קדושה כזאת מימיו, הוא מיד שלח את משרתו הביתה להגיד לכולם שהוא נשאר אצל הבעל שם טוב ללמוד ממנו עוד חכמות גדולות ועמוקות ונהפך להיות ממשיך דרכו.

אחיו של יוסף זורקים אותו לבור בעצתו של ראובן. ובעניין זה, אפשר להקשות קושיה, רשום שראובן הצילהו מידם בכך שהציע לזרוק אותו לבור. ומדוע זה נקרא הצלה? הרי הבור מלא בנחשים ועקרבים וזה מסוכן עבור יוסף. אז הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו מסביר, שראובן ידע שאם האחים ירצו להרוג את יוסף אז הוא יבקש מהם רחמים ויתחנן על נפשו. ולכן בחר ראובן לזרוק את יוסף לבור. כי אם יזרקו אותו לבור עם נחשים ועקרבים אז יוסף לא ידבר לנחשים והעקרבים אלא יתפלל ויזעק לה' שיציל אותו והישועה לא תאחר לבוא כי ליוסף היה ביטחון ואמונה חזקים בה'. ועוד מסביר הרב פינטו, שנאמר "והבור ריק אין בו מים" הרי ידוע הדבר שמי שנעשה לו נס מנקים לו מזכויותיו. יוסף הצדיק ניצל מהבור שהיה מלא בנחשים ועקרבים. ובגלל זה ניקו ליוסף מזכויותיו, לכן כתוב "והבור ריק אין בו מים" נתרקנה בארו של יוסף מהתורה (מים) מהנס שנעשה ליוסף. פירוש נוסף – והבור ריק אין בו מים – מי שאין בו מים(תורה) נקרא בור ועם הארץ. ולפי דברי רש"י נחשים ועקרבים יש בו.

האחים הקדושים ישבו ליד הבור והתחילו לאכול לחם, הם עשו זאת כי רצו לראות האם זה רצון ה' שזרקו את יוסף לבור. והם למדו זאת מדוד המלך ושאלו. מתי ששאלו רדף אחר דוד, דוד ברח למערה. מה שהסתיר בין דוד לשאלו היה קורי העכביש. שאלו היה עם הגב לדוד ולדוד היתה הזדמנות להרוג את שאלו אך הוא לא ידע אם זה רצון ה'. חשב דוד המלך בליבו, אני אחתוך לשאלו חתיכה מהמעיל בלי שירגיש, אם אני ארגיש טוב כנראה זה רצון ה'. אך מיד לאחר שחתך דוד המלך לשאלו חתיכה כתוב "וירך לבב דוד" כלומר ליבו התרכך והרגיש שזה לא רצון ה'. אותו דבר לגבי השבטים, הם זרקו את יוסף לבור, ובנתיים אכלו לחם, אם ירגישו טוב יברכו ברכת המזון וילכו. אך אם לא היו מרגישים טוב היו מוציאים אותו מהבור. וכמו שאנו יודעים, זה היה מכון מה', כי מהבור התגלגל יוסף למצרים. הראייה לדבר שמה שקרה ליוסף היה מלמעלה היא הכותנת של יוסף. כי פסים ראשי תיבות: פוטיפר, סוחרים, ישמעאלים, מדיינים. כל אלה עבר יוסף בדרך. וגם פסים זה 190 שבזכות מכירת יוסף קיצרו להם 190 שנה מהשעבוד. מ 400 שנה עבדים היו רק 210 כמניין "רדו".

ונסיים בשאלה אחרונה, "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו", והרי נאמר כבר שלא זכר שר המשקים את יוסף אז מדוע רשום "וישכחהו" מדוע כפל הלשון? כאשר מישהו חושב עליך, אתה חושב עליו, כך גם עם יעקב אבינו שלא שכח את יוסף ומדוע? כי יוסף גם חשב עליו ולא באמת מת. ולכן כאשר יוסף הצדיק נזכר ששם מבטחו בבשר ודם – שר המשקים, הוא שכח את שר המשקים ולכן שר המשקים שכח גם אותו, ולכן נאמר "וישכחהו" יוסף שכח את שר המשקים ולכן לא זכר שר המשקים את יוסף.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
או במספר: 0523458725 או במייל: danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב היה אומר:

"אמירת פרק תהילים בחום לב ועשיית טובה לזולת בגשמיות או ברוחניות, הם המפתחות לכל מנעולי דלתות הרחמים הרפואה הישועה והפרנסה"

שבת שלום ומבורך